

N:o 18.

Af herr **Alin** m. fl., om anslag till gratifikationer åt betjening vid statens jernvägar.

Sällan, om någonsin, har en enspårig jernväg — och säkert aldrig svenska statens jernvägar — haft att uppvisa en så intensiv och omfattande trafik som den, hvilken förliden sommar herskade på våra statsbanor. Dess omedelbara följd har varit ej blott det väl bekanta öfverskottet af nära 5½ millioner kronor utöfver de beräknade nettoinkomsterna af jernvägstrafiken, utan äfven ett ådagaläggande deraf, att statens jernvägar, trots deras långt ifrån tillräckliga tillgång på rörlig materiel och trots de relativt få mötesstationerna samt det endast för en långt mindre trafik afsedda antalet ordinarie personal, likväl förmått att på ett glänsande sätt utföra det väldiga och komplicerade transportarbete, som vår Konungs jubileum, utställningen i Stockholm, sällspordt goda konjunkturen inom landtbruket, industrien och handelsverlden samt dessutom stora fältmanövrer i en följd eller på samma gång påfordrade. Om ock distriktsbefälet af alla grader förtjenar fullt erkännande för hvad det dervid planerat och verkat, så är dock visst, att en synnerligen betydande del af förtjensten, att det svåra problemet blifvit så framgångsrikt löst, tillkommer den delen af jernvägspersonalen, som haft, ej att gifva, men att utföra order — personalen inom betjentegraden. Dess nit och pligttröhet har också öfverallt af befälet vitsordats, ja, delvis förklarats hafva varit öfver allt beröm. Det har inneburit frivilliga, ja, i många fall sjelfupppoffrande ansträngningar. Bör då ej fosterlandet söka visa, att det uppskattar en sådan hängifvenhet åt dess tjänst, och på samma gång derigenom uppmuntra till efterföljd af ett föredöme, som visar hvad dess söner förmå, när god vilja, kraft och energi af dem krävas — äfven i högsta mått.

Vi våga tro, att landets representanter ej blott bejaka denna fråga, utan äfven äro redebogna att låta handling följa ordet. Och tillvägagångendet dervid synes oss, med tanken på det nyss nämnda rika tillskottet

till statskassan och med hänsyn till lefnadsställningen hos den personal, som här är i fråga, lämpligast böra blifva det, att Riksdagen åt hvar och en af den sagda personalen beviljar en gratifikation. Om ock det stora antalet män, som härmed bör hugnas, ej tillåter, att hvars och ens del blifver synnerligen stor, så skall dock det erkännande, som gifvan innebär, förläna den ett så mycket högre värde.

På grund af hvad vi nu anfört, få vi vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte till Kongl. Maj:ts disposition ställa en summa af 350,000 kronor att utgå af innevarande års trafikinkomster af statens jernvägar för att efter Kongl. Maj:ts pröfning utdelas till statens jernvägars ordinarie personal inom betjentegraden enligt 1897 års arfvodesstat med ett belopp i regel motsvarande en månads arfvode under sagda år till hvar och en af denna personal, dock med afdrag vid längre frånvaro från tjensten och med tilldelande af belöning äfven åt extra personal, som tjenstgjort i frånvarandes ställe.

Stockholm den 27 januari 1898.

Oscar Alin.

<i>Herman Behm.</i>	<i>John Philipson.</i>
<i>Hugo Blomberg.</i>	<i>G. Benedicks.</i>
<i>Carl Nyström.</i>	<i>A. G. Svedelius.</i>
<i>Martin Nisser.</i>	<i>Wilhelm Odelberg.</i>
<i>Patrik Reuterswärd.</i>	<i>Philip Klingspor.</i>
<i>Fr. von Strokirch.</i>	<i>Carl Moberg.</i>
<i>L. Grundberg.</i>	<i>G. Rudebeck.</i>
<i>G. Torelius.</i>	<i>Helmer Falk.</i>
<i>C. Jehander.</i>	<i>Gustaf Björlin.</i>
<i>John Pehrsson.</i>	<i>Gustaf Axel Berg.</i>
<i>Fredrik Almgren.</i>	